

ת"פ 55920/05/15 - מדינת ישראל, באמצעות משטרת ישראל, שלוחת תביעות שי נגד ר א ל

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 55920-05-15 מדינת ישראל נ' לוי

המאשימה	בפני כבוד השופט אילן סלע מדינת ישראל באמצעות משטרת ישראל, שלוחת תביעות שי
הנאשם	נ ג ד ר א ל

נוכחים:

ב"כ המאשימה עו"ד מוטי בניטה

ב"כ הנאשם עו"ד מיטל סחראי

פסק דין

אני מזכה את הנאשם מהעבירה שיוחסה לו בכתב האישום.

כתב האישום, תשובת הנאשם וטענות הצדדים

1. כנגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירה של תקיפה סתם של בת זוג, לפי סעיף 382(ב) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "החוק").
2. נטען, כי ביום 04.12.2014 סמוך לחצות הלילה, תקף הנאשם את אשתו בכך שדחף אותה באמצעות ידיו וכן הניף את ידו ופגע על ידי כך בגופה.
3. בדיון מיום 18.07.2017 הצהירו ב"כ הצדדים בבית המשפט כי הגיעו להסכמה, לפיה הנאשם יודה במיוחס לו, והוא ישלח לקבלת תסקיר שירות המבחן. הוסכם "כי ככל שהתסקיר ילמד על יחסים תקינים בין בני הזוג והרקע הנפשי לביצוע העבירה אשר טופל מיד לאחר ביצוע העבירה באמצעות תרופות, ימליץ ראש השלוחה לראש היחידה המחוזית

על סגירת התיק מחוסר עניין לציבור". בהמשך להסכמה זו, הנאשם הודה במיוחס לו.

4. משנתקבל תסקיר שירות המבחן נלמד אודות הנאשם ויחסיו עם אשתו. מהתסקיר עולה כי הם נישאו לפני 25 שנים, כשהיו בני 23. הן הנאשם והן אשתו ציינו בפני קצינת המבחן כי קיימת ביניהם מערכת יחסים תקינה המושתתת על כבוד, הערכה ונתינה, ללא מקרים אלימים. עוד עלה כי ברקע לאירוע התקיפה, עליו נטל הנאשם אחריות מלאה, לחצים משפחתיים, הן בשל אסון שאירע במשפחה והן בשל מחויבויות כלכליות אליהן נקלעה המשפחה. ביום האירוע הוא חווה התקף חרדה ואשתו ניסתה להרגיעו. בתגובה, הוא הניף ידו על מנת להרחיקה ודחף אותה. הוא חש חרטה מיד לאחר שעשה זאת. אשתו ציינה כי בשבוע שלפני האירוע, היא חשה כי מצבו הנפשי של הנאשם מעורער וכי הוא מתקשה להתמודד עם הלחץ. בערב האירוע המצב החמיר, והיא ניסתה לסייע לו, ללא הצלחה. לדבריה, לא חשה מאוימת מהנאשם, כי אם חוסר אונים ותסכול על כך שאינה מסוגלת לסייע לו.

5. קצינת המבחן ציינה, כי התרשמה שהאירוע נשוא כתב האישום אינו מאפיין את אורח חייהם של בני הזוג וכי הנאשם אינו בעל קווים אלימים או עבריינים וכי התנהלותו הושפעה ממצב דחק בו היה נתון. קצינת המבחן הוסיפה כי לדברי הנאשם, לאחר האירוע הוא פנה לטיפול בחרדותיו וקיבל טיפול תרופתי, אך לאחר יום הוא הפסיק את השימוש בתרופה לבקשת אשתו. אשתו אישרה את הדברים. קצינת המבחן ציינה כי נוכח קשייו של הנאשם להסתגלות במצבי לחץ, הוא עלול להיקלע פעם נוספת למצבי חרדה ולהגיב כפי שהגיב במקרה זה. המלצתה הייתה להימנע מהרשעתו של הנאשם. כן ציינה כי לא באה בהמלצה טיפולית אחר שהנאשם התקשה לקבל התערבות סמכותית וציין כי ברצונו לפנות לגורם טיפולי באופן פרטי.

6. לאחר קבלת התסקיר סברה ב"כ הנאשם כי המאשימה תמלא חלקה בהסכם וראש היחידה ימליץ על סגירת ההליך. ואולם, המאשימה סברה כי התסקיר אינו מצדיק את סגירת ההליך. לדברי ב"כ המאשימה, מהתסקיר עולה כי הנאשם נדרש לטיפול תרופתי בחרדותיו אך לא נטל את התרופות. כן עולה, כי הנאשם נדרש למסגרת טיפולית אך הוא סרב להשתתף בה. כל אלו מתריעים על סיכון להישנות המעשה.

7. בנסיבות אלו טענה ב"כ הנאשם כי יש לזכות את הנאשם בהגנה של זוטי דברים, שכן הנסיבות המיוחדות של המקרה מצדיקות לפטור אותו מאחריות פלילית. היא ציינה כי מדובר במעשה של דחיפה בלבד ללא שימוש בכח מוגזם, והדחיפה לא גרמה כאב או אי נוחות למתלוננת. היא ציינה כי מדובר בבני זוג החיים יחד 25 שנים, יש להם 8 ילדים, ומרקם היחסים ביניהם - כעולה מהתסקיר - תקין. היא ציינה כי המתלוננת הגיעה לכל הדיונים בבית המשפט כשהיא תומכת בנאשם ומבקשת לסגור את התיק, והרשעת הנאשם לא רק שלא תועיל, אלא תפגע במרקם היחסים בין בני הזוג. לנאשם אין עבר פלילי, הוא נטל אחריות על מעשיו והביע חרטה כנה; מדובר במעשה המצוי ברף התחתון של האלימות שנעשה בהיסח הדעת והאינטרס הציבורי הוא שלא לנהל את ההליך.

8. מנגד ב"כ המאשימה טען כי לא ניתן לראות במקרה זה מקרה "קל ערך" שיש בו להצדיק זיכוי בשל "זוטי דברים", וודאי לא כאשר מדובר באלימות הנעשית בתוך המשפחה שהם ככלל בעלי חומרה מיוחדת. הוא גם ציין את העולה מתסקיר שירות המבחן כי נוכח הקשיים של הנאשם ביכולתהיציבותוההסתגלותוהתעסוקתוהבמצבים לאשגרתיים, הגורמים לו להתקפי חרדה, קיים סיכון להישנות המעשים.

דין והכרעה

9. סעיף 34 לחוק קובע כי: "לא יישא אדם באחריות פלילית למעשה, אם, לאור טיבו של המעשה, נסיבותיו, תוצאותיו והאינטרס הציבורי, המעשה הוא קל ערך". בהתאם לפסיקה, הגנה זו תקום לנאשם שעה שבית המשפט השתכנע כי מעשה העבירה בנסיבותיו הקונקרטיות, תוצאותיו והאינטרס הציבורי אינם כאלו שראוי בגינם להכתיב את המבצע בהרשעה בפלילים (ע"פ 7829/03 **מדינת ישראל נ' אריאל הנדסט חשמל**, פ"ד ס(2) 120 (פורסם בנבו, 14.07.2005)), ושמבחינה מהותית מתאים לה הכלל של "העדר עניין לציבור" (ע"פ 807/99 **מדינת ישראל נ' עזיזאן** (פורסם בנבו, 08.12.1999)).

10. כך, למשל, במקרה בו נאשם דרך על בת זוגו מבלי שנגרם לה נזק גופני, סבר בית המשפט כי מעשה העבירה החד פעמי לא הצמיח ולו מידה מזערית של סכנה לציבור וכי השפעתו של מעשה זה על החברה היא כה מזערית עד שאין ראוי להכתיב את המערער בהרשעה בפלילים, ועל כן חלה הגנת "זוטי דברים" (ע"פ (מחוזי-מרכז) 27179-04-11 **לוי נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 27.09.2011). וראו גם: ע"פ (מחוזי-ת"א) 2125/94 **בן ארי נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 23.01.97)).

11. פשיטא, כי לא כל מקרה של דחיפה אשר אינו מותיר חבלות יבוא בגדרי "זוטי דברים". אדרבה, ככלל מעשה דחיפה בא בגדרי עבירת התקיפה ויש להרשיע את מבצעה. גם אלימות קלה שאינה מותירה סימן-אלימות היא, ויש בה כדי לפגוע בשלמות גופו של האדם ובאוטונומיה שלו על גופו. גם נהיר לחלוטין כי המעשה שביצע הנאשם אינו מוצדק. ואולם, השאלה שעל בית המשפט להכריע בה היא, האם המעשה מצדיק הרשעה בפלילים בגינו. התשובה לדעתי היא שלילית.

12. במקרה זה, בחינת מעשה הדחיפה בנסיבותיו הקונקרטיות: מעשה המצוי ברף התחתון של עבירת התקיפה; בשים לב למערכת היחסים בין הנאשם ובת זוגו במשך 25 שנים כפי שעולה מהתסקיר, כשהם חיים בכבוד ובהערכה מבלי אירועי אלימות כלשהם, ובשים לב לנסיבות המיוחדות שהביאו למעשה הדחיפה - הלחץ הנפשי בו היה נתון הנאשם נוכח הצטברות נסיבות לא קלות אותן חוותה המשפחה כפי שפורט בתסקיר, והעובדה כי מדובר במעשה שלא היה ביטוי לאקט אלימים או לכוונה אלימה כי אם ממצב דחק בו היה נתון הנאשם, כפי שציינה קצינת המבחן; תוצאות המעשה - העדר פגיעה פיזית במתלוננת, יחסה המבין למעשה כפי שבא לידי ביטוי בתסקיר והעובדה כי הם חיים כיום, כפי שחיו כל משך חיי נישואיהם, בכבוד ובמערכת יחסים תקינה; הסיכון המזערי וההשפעה המזערית ממעשה זה לחברה; ונסיבותיו האישיות של הנאשם - העדר עבר פלילי וקבלת האחריות והחרטה (ראו: ע"פ 7829/03 בעניין **אריאל הנדסט חשמל**; ובעניין ע"פ (מחוזי-ת"א) 2125/94 **בן ארי**) - כל אלה מובילות למסקנה כי מדובר במעשה עבירה קל ערך, שאין ראוי להכתיב את הנאשם בגינו בכתם ההרשעה הפלילית, ויש לזכותו בהגנה של "זוטי דברים".

13. בשולי הדברים אציין, כי המאשימה עצמה סברה כי מדובר במעשה שיש לראות בו כ"זוטי דברים" או "כחסר עניין ציבורי", ככל שמערכת היחסים בין בני הזוג עובר לאירוע ולאחריו תקינה וככל שהאירוע עצמו היה תוצאה של לחץ וחרדה שהנאשם היה נתון בהם באותו רגע. הדבר עולה במפורש מתוך דברי ב"כ הצדדים בדיון מיום 18.07.16 שהוזכר לעיל. ואכן, התסקיר לימד כי יחסי בני הזוג תקינים והרקע לביצוע העבירה הוא הרקע הנפשי שצוין. בנסיבות אלו, ההגנות חייבה את המאשימה לעמוד בדבריה. הטענה כי לא התמלאו התנאים ומוצדק היה להמשיך את ההליך כנגד

הנאשם אך נוכח העובדה כי הוא לא נטל את התרופות כנגד חרדה, אינה ראויה, שלא לומר בעייתית. גם המלצת שירות המבחן למסגרת טיפולית לא הצדיקה אי עמידה בהסכמה אחר שהדבר לא נכלל בהסכמה. כך או כך, ברי כי מקרה זה בנסיבותיו בא בגדר "זוטי דברים", ולפיכך וכאמור, בפתיחה, אני מזכה את הנאשם מהעבירה שיוחסה לו.

ניתן היום, ד' סיוון תשע"ז, 29 מאי 2017, במעמד המתייצבים.